

STATSRÅDETS FÖRORDNING OM NATURSKYDDSOMRÅDEN I LANDSKAPET MELLERSTA ÖSTERBOTTEN**1 Bakgrund**

Ärendet gäller inrättande av naturskyddsområden i områden i Mellersta Österbotten som staten besitter och som hör till riksomfattande skyddsprogram eller till nätverket Natura 2000 samt i vissa andra områden som förvärvats av staten för naturskyddsändamål. Områdena inrättas som sådana övriga naturskyddsområden som avses i 17 § i naturvårdslagen.

Inrättandet av naturskyddsområdena i Mellersta Österbotten är en del av den riksomfattande lagberedning genom vilken fridlysningsbestämmelser enligt naturvårdslagen sätts i kraft på de statsägda områden som förvärvats eller reserverats för naturskyddsändamål under flera årtionden. Forststyrelsen har under ledning av miljöministeriet och den arbetsgrupp för lagberedning som tillsatts av ministeriet berett verkställandet av skyddet av områdena.

2 Naturskyddsområdenas syfte och innebörd

På de naturskyddsområden som inrättas genom förordningen genomförs i Mellersta Österbotten skyddsåtgärder i de områden som omfattas av riksomfattande skyddsprogram och nätverket Natura 2000 och vissa andra statliga områden som anvisats för naturskyddsändamål. Syftet med att inrätta skyddsområden är att bevara dessa områden i naturtillstånd och att trygga den ostörda utvecklingen av deras ekosystem, vid behov också genom att återställa förändrade naturmiljöer eller att sköta om objekt som kräver naturvårdande skötsel. I de särskilda målen för skyddet av de områden som hör till nätverket Natura 2000 ingår dessutom skydd, utvidgning och förbättring av de naturtyper som ligger till grund för skyddet och de arter som är typiska för dem samt andra arter som utgör grund för skyddet och deras livsmiljöer.

Områdena används också för undervisningsändamål samt för friluftsliv, naturhobbyer och forskning. Inrättandet av områdena stöder också ett hållbart nyttjande av naturresurser, såsom naturturism, bär- och svampplockning inom ramen för allmansrätten samt reglerad jakt.

Genom denna förordning inrättas 22 naturskyddsområden, vars sammanlagda areal uppgår till ca 14 590 hektar.

3 Grunder för naturvård i områdena

Genom inrättandet av naturskyddsområden tryggas bevarandet av naturvärdena i områden som hör till riksomfattande skyddsprogram, områden som förvärvats av staten inom ramen för METSO-handlingsplanen samt vissa andra områden som anvisats för naturskyddsändamål.

Landskapet Mellersta Österbotten hör till en biogeografisk provins med samma namn. I områdesindelningen av Finland enligt skogsvegetation ligger Mellersta Österbotten i Österbottens mellanboreala zon. Landskapet sträcker sig från Bottenvikens kust till Suomenselkä vattendelare, och till de viktigaste särdragen i naturen hör strängmyrar av olika storlek, högmossar i olika skeden av sin utveckling, skogar som bevarats relativt väl i sitt naturtillstånd, de flesta relativt små, samt åar i Österbotten och sjöar av olika storlek som hör till åarnas avrinningsområde.

Av de naturskyddsområden som inrättas ingår nästan alla i nätverket Natura 2000. De mest omfattande naturtyperna i fråga om myrar som är urvalskriterium för nätverket Natura 2000 är strängmyr, högmosse och trädbevuxna myrar. Till de viktigaste myrområdena med betydande fågelbestånd hör högmosseområdet Vionneva i Karleby och Kaustby samt Eteläneva – Viitasalonneva – Seljäsenneva i Karleby och Kannus som består främst av strängmyrar.

I Mellersta Österbotten finns några fågelvatten med betydande bestånd av våtmarksfåglar. Det viktigaste av dessa är Sandskata, som ligger i Karleby och Kronoby och är en vik av Larsmosjön som är en sötvattenbassäng uppdämd från havet. Sandskatas strandängar har redan länge skötts genom betesgång. Fågelvattnen är viktiga vilo- och födoområden och häckningsområden för flyttande andfåglar, svanar, gäss och vadare. Många av dessa fåglar har klassificerats som hotade eller är sådana arter i EU:s fågeldirektiv i fråga om vilka Finland har ett särskilt stort ansvar för skyddet av vilo- och häckningsområden.

Skogarna i Mellersta Österbottens skyddsområden har till största delen använts för tämligen intensivt skogsbruk, vilket betyder att de flesta av dem inte ens är i närheten av naturtillstånd. I området finns det dock också en del gamla naturskogar där ett av de viktigaste skyddsområdena är Linjalamminkangas i Lestijärvi och Perho.

Bland naturtyper på havsstränder med omgivning är Vattaja ett av de viktigaste skyddsområdena i hela Finland i fråga om sandstränder och dyner i olika faser. På Kåtölandet skyddas glosjöar som i olika grad avskilts från havet, små och unga myrar samt frodiga skogar vid havsstranden. Båda de ovannämnda skyddsområdena finns i Karleby.

Naturen vid älvar och åar i Mellersta Österbotten skyddas bland annat i skyddsområdet vid Lestijokis övre lopp. Lehtosenjärvi och Iso-Ruonanen representerar å sin sida de mindre källområdena kring Suomenselkä vattendelare. Alla ovannämnda områden finns i sådana områden i Lestijärvi kommun som ingår i nätverket Natura 2000. Genom förordningen verkställs ett skydd som motsvarar skyddsmålen för dem på det sätt som habitatdirektivet och fågeldirektivet kräver. Områdena är viktiga för att skydda myr- och skogsnatur i fråga om de naturtyper som avses i habitatdirektivet och de arter som är typiska för dem. Med SPA-områden som är viktiga för fågelbeståndet tryggas levnadsförhållandena för de fåglar som är typiska för områdena. De naturtyper och arter som utgör grund för skyddet inom Natura 2000-områdena framgår närmare av Natura 2000-datablanketterna för områdena.

De naturskyddsområden som inrättas i landskapet Mellersta Österbotten och de naturskyddsområden som inrättas genom förordning av miljöministeriet representerar som helhet landskapets natur på ett mångsidigt sätt. Områdena uppfyller de allmänna

förutsättningar för inrättande av naturskyddsområden som avses i 10 § i naturvårdslagen. En noggrannare specificering av fördelningen av områdena mellan olika naturskyddsprogram och nätverket Natura 2000 framgår av tabell 1 i promemorian.

4 Fridlysningsbestämmelser samt mål för skötsel och användning

De områden som inrättas genom förordning av statsrådet är sådana övriga naturskyddsområden som avses i 17 § i lagen. Till följd av 17 a § 1 mom. i naturvårdslagen träder i regel fridlysningsbestämmelserna i 13–15 § i den lagen i kraft i områdena. Hänvisningsbestämmelser om dessa tas in i förordningen.

I 13 § i naturvårdslagen finns bestämmelser om verksamhet som är förbjuden på naturskyddsområden. Det är förbjudet att 1) uppföra byggnader eller konstruktioner och att anlägga vägar, 2) ta marksubstanser eller gruvmineral och att skada markgrunden eller berggrunden, 3) dika, 4) ta eller skada svampar, träd, buskar eller andra växter eller delar av dem, 5) fånga, döda eller ofreda vilda ryggradsdjur och att förstöra deras bon samt att fånga eller samla ryggradslösa djur, 6) vidta andra åtgärder som inverkar ogynnsamt på naturförhållandena i området, på landskapet eller på arternas fortbestånd.

I 14 § finns bestämmelser om undantag i fråga om den verksamhet som förbjuds i 13 §. Det är tillåtet att 1) bygga, restaurera och sätta i stånd byggnader och konstruktioner och att anlägga och underhålla stigar som behövs för vård och övervakning av området, för forskning, för guidning av allmänheten och utfärder och besök i området, 2) sköta och sätta i stånd naturmiljön och kulturbiotoperna och återställa den naturliga utvecklingen, 3) anlägga sådana vägar som behövs för guidning i området, 4) plocka bär och nyttosvamp, 5) fiska i enlighet med de allmänna fiskerättigheterna i 7 § i lagen om fiske, 7) använda och underhålla vägar samt el- och telefonlinjer och därtill hörande anläggningar i området, 8) sätta i stånd säkerhetsanordningar för sjöfarten och farleder samt utföra sådana små röjningsarbeten som behövs för säkerhetsanordningarna, samt 9) utföra kartläggnings- och lantmäteriarbeten. I området är det dessutom, när situationen kräver det, tillåtet att vidta nödvändiga åtgärder vid räddningstjänst, brandbekämpning, gränsövervakning, för att motverka djursjukdomar och för djurskydd.

I 15 § finns bestämmelser om tillståndskrävande undantag från fridlysningsbestämmelserna i 13 §. Om syftet med att området inrättades inte äventyras, får Forststyrelsen i egenskap av den myndighet som svarar för förvaltningen av ett område med stöd av ovannämnda bestämmelse bevilja tillstånd att 1) för forskning eller andra vetenskapliga ändamål eller för undervisning fånga eller döda djur, samla svampar och växter och delar av dem och ta djurbon samt mineralprov, 2) decimera antalet individer av främmande eller invasiva främmande arter enligt lagen om hantering av risker orsakade av främmande arter och även individer av andra växt- och djurarter om de har förökats sig alltför mycket eller annars blivit skadliga, 3) avlägsna individer av viltarter som får jagas med stöd av jaktlicens, om individen i fråga utanför skyddsområdet orsakar ett uppenbart hot mot människors säkerhet eller hot om betydande ekonomisk skada på egendom, 4) ta hand om vilt som fallit inom området, 5) bedriva annat fiske än sådant som avses i 7 § i lagen om fiske, 7) göra geologiska undersökningar och bedriva malmletning, 8) landa med luftfarkost, samt 9) restaurera och

sätta i stånd även andra än i 14 § 1 mom. 1 punkten avsedda byggnader och konstruktioner.

Dessutom får Forststyrelsen i egenskap av den myndighet som svarar för förvaltningen av skyddsområdet med stöd av 15 § 2 mom. tillåta älgdrev i samband med jakt.

I de diskussioner med aktörer på landskapsnivå och med lokala aktörer som fördes i samband med beredningen av förordningen behandlades framför allt frågor som rör jakt. Forststyrelsen har arrenderat de områden som förvärvats av staten för inrättande av naturskyddsområden främst för hjortdjursjakt, men i varierande mån också för jakt på annan vilt. Arrendeavtalen och tillståndsvillkoren behöver ses över så att de motsvarar de bestämmelser som gäller naturskyddsområden. Inrättandet av skyddsområden innebär dock inte att användningen av områdena för jakt helt förhindras.

I enlighet med 15 § 1 mom. 2 punkten kan Forststyrelsen tillåta att antalet individer av främmande djurarter decimeras. På det sättet är jakt på mink, mårhundar och även andra främmande arter såsom vitsvanshjort och kanadensisk bäver möjlig i områdena med tillstånd av den myndighet som svarar för förvaltningen av området.

De tillståndskrävande undantagen kan i enlighet med 15 § 1 mom. 2 punkten också gälla decimering av antalet individer av andra arter om de har förökat sig alltför mycket eller blivit skadliga, eller i enlighet med 3 punkten avlägsnande av individer av viltarter som får jagas med stöd av jaktlicens, om det är nödvändigt för att avvärja hot mot säkerhet eller hot om skada som orsakas utanför skyddsområdet. Forststyrelsen kan också tillåta älgdrev i samband med jakt.

4.1 Undantag från fridlysningsbestämmelserna med stöd av förordning av statsrådet

Det är möjligt att under de förutsättningar som anges i 17 a § i naturvårdslagen genom förordning av statsrådet föreskriva om vissa områdesspecifika undantag från de ovan beskrivna fridlysningsbestämmelserna i övriga naturskyddsområden. Undantagen kan gälla tillstånd för jakt, begränsning av fiske i allmänna vattenområden, försvarsmaktens övnings- och utbildningsverksamhet, placering och underhåll av säkerhetsanordningar för flygverksamhet och sjöfart samt tillstånd att bygga vägar, dra ledningar och lägga kablar, gräva diken och muddra farleder och att vidta andra motsvarande åtgärder.

I fråga om jakt föreskrivs det i 17 a § 3 mom. att det på övriga naturskyddsområden som ligger i någon annan kommun än dem som avses i 8 § i jaktlagen är förbjudet att fånga, döda eller ofreda vilda ryggradsdjur. Statsrådet kan dock med stöd av momentet i fråga föreskriva att jakt ska tillåtas inom övriga naturskyddsområden, om jakten inte äventyrar det syfte som området inrättats för eller inverkar skadligt på annan användning av området. Bestämmelserna kan vara tidsbundna eller regionalt begränsade eller gälla en viss djurart.

När statsrådet utövar denna prövningsrätt i enlighet med ett bemyndigande att utfärda förordning finns det skäl att fästa uppmärksamhet vid det författningsrättsliga kravet på att det i regel föreskrivs om individens rättigheter och skyldigheter på lagnivå.

Med avvikelse från detta har bemyndiganden att utfärda förordning ansetts vara möjliga enligt grundlagsutskottets utlåtandep Praxis för att föreskriva om mindre undantag genom förordning och när bemyndigandet att utfärda förordning är förenat med bestämmelser som avgränsar och styr bemyndigandet. I grundlagsutskottets utlåtande (GrUU 17/2010 rd) om bemyndigandet i 17 a § 3 mom. i naturvårdslagen konstateras att bemyndigandet i fråga har kunnat tas in i lagen för att de lokala särförhållanden som beror på olikheter i områdena ska beaktas. Av miljöutskottets betänkande (MiUB 11/2010 rd) om samma bestämmelse framgår att jakt på dessa områden i regel är förbjuden på grund av den första meningen i momentet i fråga. Utifrån prövning från fall till fall är det dock möjligt att föreskriva om områdesspecifika undantag som kan vara begränsade enligt tidpunkt, område eller arter.

Med stöd av vad som anförts ovan bör det anses möjligt att inom ramen för statsrådets prövningsrätt tillåta mindre undantag som motiveras specifikt från fall till fall, men med hänsyn till grundlagen är det inte godtagbart att genom förordning ändra huvudregeln i lagen så att jakt i praktiken blir tillåtet. De områdesspecifika undantag som tillåter jakt ska också avgränsas så att jakt i enlighet med dem inte medför störning för annan användning av området eller äventyrar syftet med inrättandet av området.

I området för så kallad fri jakträtt i kommunerna i Norra Finland som avses i 8 § i jaktlagen är lagens huvudregel om jakt den omvända. Där är jakt i regel tillåten och statsrådet kan begränsa jakten för annan användning av området eller av orsaker som hänför sig till syftet med att inrätta området.

Det föreslås att älgjakt ska tillåtas på de områden som inrättas genom förordningen, med undantag för den del av Linjalamminkangas naturskyddsområde där det redan varit jaktförbud i 20 år. Att ändra på det rådande läget kan orsaka farliga situationer. I den nya delen av skyddsområdet ska älgjakt dock tillåtas. Jakt på hönsfågel, hare och fälthare ska tillåtas i sådana områden där de tidigare har jagats och där det lokalt finns goda förutsättningar för jakt utan att den strider mot skyddsmålen för områdena eller utgör ett hinder för andra användningsändamål såsom friluftsliv. Rävjakt ska tillåtas inom skyddsområden för fåglar för att trygga arternas häckning. Andra små rovdjur som är skadliga för fågelbeståndet, såsom mink och mårddhund, får jagas enligt vad som konstateras ovan med tillstånd av Forststyrelsen. Jakt på sjöfågel ska tillåtas inom Vattajaniemi skyddsområde, eftersom den jakt förening som är verksam inom området annars helt hindras från att bedriva jakt på sjöfågel. I området i fråga står jakten inte i konflikt med till exempel användningen av området för friluftsliv, eftersom det naturskyddsområde som inrättas är beläget på Lochteå skjut- och övningsområde där försvarsmaktens verksamhet begränsar utomståendes vistelse.

Försvarsmakten har ständig nyttjanderätt till Vattaja naturskyddsområde. Försvarsmaktens övnings- och utbildningsverksamhet ska tillåtas i naturskyddsområdet genom förordning av statsrådet. Den övnings- och utbildningsverksamhet som tillåts i området omfattar också utveckling av Lochteå skjut- och övningsområde. Verksamheten och utvecklingen av området (till exempel utvidgning av målområdet, ibruktagande av ett nytt vapensystem eller utökning av verksamheten) kan inverka på syftet med inrättandet av området. Negativa konsekvenser minimeras och förebyggs inom ramen för vad försvarsmaktens verksamhet tillåter genom att man utvecklar verksamheten och genom regionala och tidsmässiga arrangemang, restaurerings- och

kompensationsåtgärder samt förbättrad naturvård. Om verksamheten och utvecklingen av området trots ovannämnda åtgärder äventyrar syftet med att inrätta området, ska möjligheterna att justera gränsen för Natura-området utredas.

4.2 Begränsningar i rätten att färdas

Med stöd av 18 § 2 mom. i naturvårdslagen kan en bestämmelse som begränsar rätten att färdas i ett naturskyddsområde skrivas in i en författning som gäller inrättande av ett område eller i en ordningsstadga som utfärdas med stöd av 20 §, om detta krävs för att bevara djurlivet eller växtlivet i området.

Förordningen om inrättande innehåller inte bestämmelser om begränsningar i rätten att färdas, men Forststyrelsen kan vid behov senare utfärda bestämmelser om detta i ordningsstadgan.

4.3 Mål för skötsel och användning av områdena

Det viktigaste målet för skötseln och användningen av de områden som skyddas med stöd av naturvårdslagen är att bevara områdena i naturtillstånd så att ekosystemen utvecklas enligt naturens egna processer och de störningar som orsakas av människor är så små som möjligt. I största delen av de områden som inrättas är detta en tillräcklig åtgärd för att trygga skyddsgrunderna. I vissa områden är det nödvändigt att därtill vidta restaurerings- och naturvårdsåtgärder.

Förutom att trygga naturvärden är ett viktigt mål i de naturskyddsområden som inrättas att möjliggöra rekreationsanvändning som beaktar natur- och kulturvärden. Områdena har avsevärd betydelse som sevärdhet. De är också viktiga fokusområden i fråga om möjligheterna att röra sig i naturen och observera naturen samt för miljöfostran.

Behoven i fråga om restaurerings- och naturvårdsarbete samt rekreation och turism utreds grundligare i skötsel- och nyttjandeplanerna för områdena samt i mer detaljerade åtgärdsplaner.

5 Förslagets administrativa och ekonomiska konsekvenser

Alla naturskyddsområden i Mellersta Österbotten är statens egendom och sköts och administreras av Forststyrelsen. Inrättandet av skyddsområdena har därmed inga särskilda administrativa konsekvenser. Österbotten–Kajanalands Naturtjänster vid Forststyrelsen är regionenhet för verksamheten.

Inrättandet av nya naturskyddsområden medför både kostnader av investeringskaraktär och årliga kostnader som hänför sig till administration och skötsel av områdena. De förstnämnda är bland annat kostnader för lantmåteriförrättningar, utmärkning av naturskyddsområden, grundutredningar som gäller naturvård och upprättande av servicestrukturer, som bedöms uppgå till ca 25 000 euro. Årliga kostnader föränsleds bland annat av underhållet av servicestrukturerna, skyltning och information samt uppföljning av och tillsyn över naturen och användningen av området. Dessa utgifter beräknas uppgå till cirka 10 000 euro per år. Investeringsutgifterna och de årliga utgifterna för underhåll omfattar inte administrationskostnader. Utgifterna täcks inom ramen för de anslag som godkänts i rambeslutet för statsfinanserna.

De ändringar i fråga om avtalen om jaktarrende för områdena som krävs för att avtalen ska motsvara förordningen föranleder administrativa åtgärder vid Forststyrelsen. Därför har det i förordningen tagits in en övergångsperiod så att jakt i enlighet med de avtal som gäller vid ikraftträdandet av förordningen får fortsätta i ett år efter att förordningen träder i kraft.

6 Hörande och yttranden

I början av beredningen hördes intressentgrupper på landskapsnivå och på lokal nivå. Under diskussionerna kartlades synpunkter på inrättandet av områdena hos bland annat landskapsförbundet, kommunerna, naturskyddsorganisationer och intresseorganisationer på naturområdet, viltförvaltningen och jaktföreningar.

Förordningsutkastet är på remiss 11.1.–28.2.2021. Yttranden lämnades av ...

7 Upphävande av befintliga naturskyddsområden

För att ansluta vissa tidigare inrättade naturskyddsområden till ett nytt, större skyddsområde är det i vissa situationer motiverat att upphäva en gammal bestämmelse så att skyddsområdet kan bilda en samlad helhet. Områdena i fråga inrättas på nytt genom denna förordning så att fridlysningsbestämmelserna för dem motsvarar systemet enligt den nuvarande naturvårdslagen.

Linjalamminkangas naturskyddsområde, som inrättades 1993 genom förordningen om skydd av gamla skogar (1115/1993), upphävs med denna förordning genom att 2 § 1 mom. 73 punkten i den förordningen upphävs. Området blir en del av det större Linjalamminkangas naturskyddsområde som inrättas genom denna förordning.

Isoneva myrskyddsområde, som inrättades 1985 genom förordningen om avsättande av staten tillhöriga områden till myrskyddsområden (801/1985), upphävs med denna förordning genom att 1 § 1 mom. 18 punkten i den förordningen upphävs. Området blir en del av det större Isoneva naturskyddsområde som inrättas genom denna förordning.

8 Ikraftträdande

Förordningen föreslås träda i kraft den x x 20xx.

Tabell 1. Arealer för de områden som inrättas genom förordningen och deras placering i nätverket Natura 2000 samt i de nationella skyddsprogrammen eller skyddsbesluten.

Skyddsområdets namn	Areal (ha)	Land (ha)	Vatten (ha)	Nätverket Natura 2000		Nationellt skyddsprogram eller beslut	Areal, Natura (ha)	Areal, program eller METSO (ha)	Övrig areal (ha)
				Kod	Typ				
Hötölamminneva	1 328,9	1 320,6	8,3	FI1001011	SAC	AMO100532 SSO100307	1 311,2	910,7	
Kotkanneva - Metsolamminneva	325,9	325,9	0,0	FI1000034	SAC	SSO100312	142,6	222,7	
Linjalamminkangas	525,5	509,2	16,3	FI1001002	SAC	AMO100109	458,6	437,2	59,1
Taskuneva	243,3	243,3	0,0				0,0		243,3
Eteläneva - Viitasalonneva - Seljäsenneva	2 633,7	2 630,5	3,2	FI1000026	SAC	SSO100311	2 309,0	2 197,7	
Ritaneva - Vipusalonneva - Märssynneva	2 306,0	2 299,1	6,9	FI1000014	SPA/SAC	SSO100317	2 099,5	1 648,7	
Viitajärvi	154,1	130,9	23,1	FI1000025	SPA/SAC	LVO100227	143,0	121,5	
Vionneva	743,3	720,0	23,3	FI1000019	SPA/SAC	SSO100302	631,0	544,2	
Hanhilahti	170,6	160,4	10,3			LVO100216	0,0	168,4	
Kiimaneva - Iso Köyrisenneva	681,2	662,6	18,7			SSO100304	0,0	276,8	
Kätölandet	111,3	110,7	0,6	FI1000013	SPA/SAC	RSO100062 SSO100282	70,7	58,9	
Laajalahti – Bredvikfjärden	158,5	105,2	53,3	FI1000004	SPA/SAC	LVO100211	157,7	142,4	
Lähdeneva	609,0	608,5	0,5	FI1000036	SPA/SAC		179,0		
Vattajaniemi	1 145,1	1 029,8	115,3	FI1000017	SAC	RSO100064 HSO100093	1 084,5	1 951,8	8,5
Isonneva	692,7	687,6	5,1	FI1001009	SAC	SSO100325	629,8	381,2	44,3
Lehtosenjärvi	1 051,9	648,5	403,3	FI1001008 FI0800155	SAC	RSO100067 AMO000022 AMO100112	1 018,2	731,0	33,7
Lestijokis övre lopp	762,3	688,6	73,7	FI1001005 FI1000057	SAC	RSO100066 SSO100318	690,8	581,7	
Salmela	108,3	108,3	0,0				0,0		108,2
Katajakorpi	182,6	180,1	2,5				0,0	103,2	
Kivineva	292,7	289,4	3,3				0,0		
Lundarna i Räyrinki	132,5	130,1	2,4	FI1000059 FI1000015	SPA och SAC	LHO100340	120,1	47,1	
Viisteenneva	230,1	227,9	2,2				0,0		230,1
	14 589,5	13 817,2	772,3				11 045,5	10 525,0	727,2

Förkortningar:

AMO = skyddsprogrammet för gamla skogar

LSA = naturskyddsområde

LHO = lundskyddsprogrammet

LVO = programmet för skydd av fågelrika insjöar och havsvikar

SSO = programmet för myrskydd

METSO = handlingsplanen för den biologiska mångfalden i skogarna i södra Finland

SAC = särskilt bevarandeområde inom EU

SPA= särskilt skyddsområde inom EU

Utöver de områden som förvärvats av staten för genomförandet av nätverket Natura 2000, de riksomfattande skyddsprogrammen eller METSO-handlingsplanen omfattar förordningen övriga områden i kolumnen ”övrig areal” av följande orsaker: